Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

DARCEY BELL

O MICĂ FAVOARE

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT / GRAAL SOFT

LITERA®

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

Mama obişnuia să spună că toată lumea are secrete. Acesta este motivul pentru care niciodată nu poţi cunoaşte cu adevărat pe cineva. Sau să ai încredere în cineva. Acesta este motivul pentru care nu te poţi cunoaşte pe tine. Uneori avem secrete chiar şi faţă de noi înşine.

În copilărie, mă gândeam că să ai secrete era un sfat bun, cu toate că nu-l înţelegeam pe de-a-ntregul. Sau poate că-l înţelegeam puţin. Copiii au secrete. Prieteni imaginari, lucruri pentru care dau de necaz dacă află vreun adult.

Mai târziu, am descoperit că mama vorbea din experienţă personală. Şi m-am întrebat dacă nu cumva de fapt nu doar mă pregătea, ci mă programa să fiu secretoasă şi neîncrezătoare. Oare simţise că, la maturitate, voi avea secrete mai întunecate şi mai ruşinoase decât oricine altcineva? Secrete pe care, în general, reuşesc să le păstrez... chiar şi faţă de mine?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1

BLOGUL LUI STEPHANIE
POSTARE: URGENT!

Bună, mămicilor!

Aceasta o să fie diferită de celelalte postări de până acum. Nu mai importantă, deoarece tot ce fac copiii noștri – încruntările și zâmbetele lor, primii pași și primele cuvinte – sunt cele mai importante lucruri din lume.

Să spunem doar că această postare este... mai urgentă. Mult mai urgentă.

Prietena mea cea mai bună a dispărut. Lipsește de două zile. Numele ei este Emily Nelson. După cum știți, nu am făcut niciodată referire pe blogul meu la prietenele mele. Dar acum, din motive pe care le veți înțelege curând, suspend (temporar) stricta mea politică a anonimatului.

Fiul meu, Miles, și fiul lui Emily, Nicky, sunt cei mai buni prieteni. Au cinci ani. S-au născut în aprilie, așa că amândoi au început școala cu câteva luni mai târziu și sunt puțin mai mari decât ceilalți copii din clasa lor. Aș spune că sunt mai maturi. Miles și Nicky sunt exact cum v-ați dori să fie copiii voștri. Cuviincioși, onești, niște omuleți cumsecade, calități care – îmi cer scuze în caz că vreun tip citește asta – nu sunt tocmai obișnuite la băieți.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Băieții s-au cunoscut la școala publică. Emily și cu mine ne-am cunoscut când îi luam de la școală. Este ceva rar ca un copil să se împrietenească cu copilul prietenei mamei lui sau ca o mamă să se împrietenească cu mama prietenului copilului ei. Dar de data asta s-a potrivit. Emily și cu mine am fost norocoase. În primul rând, nu suntem mame prea tinere. Am născut copiii pe la treizeci și cinci de ani, când ceasul maternității începe să se audă alarmant.

Uneori, Miles și Nicky inventează scenarii și le interpretează. Îi las pe băieți să filmeze cu telefonul meu, deși în general sunt atentă să nu le permit copiilor să-și petreacă prea mult timp cu dispozitivele electronice, care fac atât de dificilă viața unui părinte în ziua de azi. Un scheci foarte interesant jucat de ei a fost o poveste polițistă, „Aventurile lui Dick Unique". Nicky era detectivul, iar Miles, criminalul.

Nick spunea: „Eu sunt Dick Unique, cel mai deștept detectiv din lume".

Miles spunea: „Eu sunt Miles Mandible, cel mai diabolic criminal din lume". Miles juca de parcă era un bandit dintr-o melodramă victoriană, cu o grămadă de ho, ho, ho-uri profunde. S-au fugărit unul pe altul prin curtea noastră, prefăcându-se că se împușcă reciproc (fără arme!) cu degetele. A fost grozav!

Mi-aș fi dorit doar ca tatăl lui Miles – soțul meu, Davis, care a murit – să fi fost acolo și să-i vadă!

Uneori, mă întreb de unde are Miles înclinație spre teatru. Bănuiesc că de la tatăl lui. O dată, l-am urmărit pe Davis susținând o prezentare în fața unor potențiali clienți și m-a uimit cât de însuflețit și de teatral era. Parcă era unul dintre acei tineri actori atrăgători, cu părul ciufulit și strălucitor, care te prostesc cu farmecul lor. Cu mine era altfel. Mai el însuși, bănuiesc. Tăcut, cumsecade, glumeț, gânditor – deși avea unele păreri foarte

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

ferme, mai ales în privința mobilei. Însă asta părea normal – la urma urmelor, era un arhitect și un designer de succes.

Davis era un înger. Cu o excepție. Sau două.

Nicky a spus că mama lui i-a ajutat să-l inventeze pe Dick Unique. Lui Emily îi plac mult poveștile cu detectivi și thrillerele. Le citește în trenul de navetiști Metro-North, cu care merge în Manhattan, asta când n-are de pregătit o ședință sau o prezentare.

Înainte de nașterea lui Miles, citeam cărți. Acum iau din când în când o carte de Virginia Woolf și citesc câteva pagini, pentru a-mi aminti cine eram – sau cine încă sper că mai sunt. Undeva, dincolo de întâlnirile copiilor, de pregătirea prânzului pentru școală și de culcatul devreme, există o femeie încă tânără, care locuia în New York și lucra la o revistă. O persoană care avea prieteni, care se ducea la brunch-uri în weekenduri. Nici unul dintre acei prieteni nu avea copii, nici unul nu s-a mutat în suburbii. Am pierdut legătura.

Scriitoarea favorită a lui Emily este Patricia Highsmith. Îmi dau seama de ce îi plac lui Emily cărțile ei; te țin cu sufletul la gură. Dar sunt prea supărătoare. Personajul principal este de obicei un criminal, un hărțuitor sau vreo persoană inocentă, care încearcă să nu fie ucisă. Cea citită de mine era despre doi tipi care se cunosc în tren. Fiecare e de acord să ucidă pe cineva pentru celălalt, ca un fel de favoare.

Mi-aș fi dorit să-mi placă acea carte, dar n-am terminat-o. Totuși, când Emily m-a întrebat despre ea, i-am zis că mi-a plăcut la nebunie.

Data următoare când m-am dus la ea acasă, ne-am uitat la un DVD cu filmul făcut de Hitchcock după acel roman. La început mi-am făcut griji, în cazul că Emily va începe o discuție despre diferențele dintre carte și film. Dar filmul m-a captivat. Scena

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

cu caruselul scăpat de sub control aproape că mi s-a părut prea înfricoșătoare ca s-o privesc.

Emily și cu mine ședeam la capetele canapelei masive din livingul ei, cu picioarele întinse și cu o sticlă de vin alb bun pe măsuța de cafea. Când m-a văzut privind scena de la călușei printre degetele răsfirate, a zâmbit și mi-a făcut un semn cu degetul mare în sus. I-a plăcut că eram înspăimântată.

Nu m-am putut abține să nu gândesc: „Dacă Miles ar fi fost în acel carusel?"

După ce s-a terminat filmul, am întrebat-o pe Emily:

– Chiar crezi că, în realitate, oamenii fac așa ceva?

Emily a râs.

– Scumpă Stephanie! Ai fi surprinsă de câte fac oamenii. Lucruri pe care nu le-ar recunoaște niciodată în fața cuiva – și nici măcar față de sine.

Am vrut să-i zic că nu sunt atât de scumpă cum credea ea. Și eu făcusem lucruri rele. Dar am fost prea surprinsă pentru a spune ceva. Vorbise exact ca mama.

Mamele știu cât de greu este să dormi bine noaptea, fără povestiri înfricoșătoare care să-ți bântuie prin cap. I-am tot promis lui Emily că voi citi și alte cărți de Highsmith. Dar acum îmi doresc să n-o fi citit pe aceea. Victima unui ucigaș era soția celuilalt tip.

Iar când cea mai bună prietenă a ta dispare, nu vrei să te gândești la povestea aceea. Nu că aș crede că Sean, soțul lui Emily, i-ar vrea răul. Desigur, au avut probleme. Ce căsnicie n-are? Iar pe Sean nu-l apreciez în mod deosebit. Dar, în esență, este un tip cumsecade (cred).

Miles și Nicky sunt în clasa pregătitoare a excelentei școli publice despre care am scris de multe ori pe blog. Nu școala din orașul

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

nostru, care are probleme cu fondurile din cauza populației locale (îmbătrânite) și care a votat reducerea bugetului școlii, ci școala mai bună din orașul vecin, aflat nu departe de granița dintre New York și Connecticut.

Din cauza regulilor statale, copiii noștri nu pot folosi autobuzul școlii. Emily și cu mine îi ducem pe băieți în fiecare dimineață. Eu îl iau pe Miles în fiecare zi. Emily lucrează doar patru ore vinerea, așa că îl poate lua pe Nicky de la școală, iar adesea, noi două și băieții facem lucruri amuzante – cumpărăm burgeri sau jucăm minigolf – în după-amiezile de vineri. Casa ei este la doar zece minute de mers cu mașina de a mea. Practic suntem vecine.

Îmi place mult să-mi petrec timpul cu Emily, tolănite pe canapeaua ei, vorbind și bând vin, câte una din noi ridicându-se din când în când pentru a vedea ce fac băieții. Îmi place felul cum se mișcă mâinile ei atunci când vorbește, felul în care se reflectă lumina în frumosul ei inel cu un safir încadrat de diamante. Vorbim mult despre ce presupune să fii mamă. Nu epuizăm niciodată subiectul. Este atât de captivant să ai o prietenă adevărată, încât uneori uit cât de singură eram înainte să ne cunoaștem.

În restul săptămânii, Alison, bona cu jumătate de normă a lui Emily, îl ia pe Nicky de la școală. Sean lucrează până târziu pe Wall Street. Se cheamă că Emily și Nicky au noroc dacă Sean ajunge acasă înainte de cină. În rarele zile când Alison nu poate veni din cauză că e bolnavă, Emily îmi dă un SMS și mă ocup eu de Nicky. Îl iau la mine până când Emily se întoarce acasă.

Cam o dată pe lună, Emily trebuie să stea târziu la serviciu. Iar de două sau poate de trei ori trebuie să lipsească din oraș peste noapte.

Cum a fost și de această dată. Înainte să dispară.

Emily se ocupă de relațiile publice pentru un faimos designer de modă din Manhattan, al cărui nume am avut de asemenea grijă

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

să nu-l pomenesc. De fapt, ea este directoarea departamentului de relații publice al unui foarte faimos designer. Încerc să fiu atentă să nu-mi scape nume de branduri pe blog, pentru că nu vreau să trădez încrederea nimănui și pentru că nu este deloc atrăgător să faci caz de anumite nume. Tot acesta e motivul pentru care nu am vrut să accept reclame.

Chiar și atunci când întârzie sau are ședințe, Emily îmi trimite mesaje la fiecare câteva ore. Ori de câte ori are un minut liber, mă sună. Este o mamă foarte grijulie. Însă nu cicălitoare, nu acaparatoare – sau oricare dintre calificativele negative pe care le folosește societatea pentru a ne judeca și pedepsi că ne iubim copiii.

Când Emily se întoarce acasă, vine de la gară direct la mine, pentru a-l lua pe Nicky. Mereu trebuie să-i amintesc să nu depășească limita de viteză. Dacă trenul are întârziere, îmi trimite un mesaj. De fiecare dată! În ce gară este și când estimează că va ajunge. Insistă până îi trimit un SMS înapoi: nu-ți face griji. băieții ok. ajungi când ajungi. drum bun.

Au trecut două zile de când n-a apărut și nici n-a luat legătura cu mine, de când nu răspunde la mesaje și la telefon. Ceva cumplit s-a întâmplat. A dispărut. Habar n-am unde este.

Mămicilor, pare Emily genul de mamă care să-și abandoneze copilul și să lipsească două zile fără să trimită un mesaj, fără să sune și fără să-mi răspundă la mesaje și la apeluri? Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Serios?

Bine, acum trebuie să fug. Simt miros de fursecuri cu ciocolată care se ard în cuptor.

Revin curând.

Cu drag,

Stephanie

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

2

BLOGUL LUI STEPHANIE LOCUL UNDE TRĂIM

Bună, mămicilor!

Până acum am încercat să nu menționez numele orașului nostru. Intimitatea este ceva atât de prețios – și există atât de puțină în vremurile de azi. Nu vreau să pară că sunt paranoică, dar chiar și într-un orășel ca al nostru camere ascunse ne-ar putea supraveghea pentru a vedea ce marcă de roșii la conservă cumpărăm. Mai ales în orășelul nostru. Oamenii presupun că este un orășel bogat pentru că se află în acea parte din Connecticut, dar nu e chiar atât de bogat. Emily și Sean au bani. Soțul meu, Davis, mi-a lăsat suficienți ca să pot trăi bine, un alt motiv pentru care îmi permit să nu fac din acest blog o afacere.

Dar fiindcă dispariția lui Emily schimbă totul, pentru că cineva care locuiește în apropiere s-ar putea s-o fi văzut și pentru că sunt înnebunită, simt că trebuie să dezvălui că este vorba de Warfield. Warfield, Connecticut. Se află la circa două ore de Manhattan, cu Metro-North.

Oamenii numesc orășelul suburbie, dar eu am crescut într-o suburbie și am locuit într-un oraș, așa încât am avut mereu impresia că stau într-un orășel de la țară. Am scris pe blog cum

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

a trebuit Davis să mă scoată cu scandal din oraș, ca să mă aducă aici. Ani de zile mă străduisem să plec din suburbii. Am scris pe blog despre cum m-am îndrăgostit de viața la țară, despre cât de fantastic este să mă trezesc cu soarele revărsându-se în casa colonială cu gemulețe sub acoperiș, pe care Davis a restaurat-o fără să sacrifice vreunul dintre detaliile de epocă, și despre cât de mult îmi place să-mi beau ceaiul în timp ce dispozitivul de făcut curcubeie (un fel de prismă pe care o pui la fereastră), pe care Chris, fratele meu, ni l-a dăruit la nuntă, umple bucătăria de culori strălucitoare.

Miles și cu mine adorăm să stăm aici. Sau cel puțin asta am simțit până acum.

Până astăzi, când, foarte îngrijorată din cauza lui Emily, am avut impresia că toți – mamele de la școală, drăguța de Maureen de la oficiul poștal, copilul care căra pungi de la băcănie – au o înfățișare sinistră, ca în acele filme de groază în care toți locuitorii orașului fac parte dintr-o sectă sau sunt zombi. Pe un ton mimând normalitatea, i-am întrebat pe doi dintre vecini dacă n-au văzut-o pe Emily, iar ei au clătinat din cap. Oare a fost imaginația mea sau chiar m-au privit ciudat? Vă dați seama, mămicilor, cât de tare mă înnebunește treaba asta?

Mămicilor, vă rog să mă iertați. M-am luat cu altele și am bătut câmpii, ca de obicei.

AR FI TREBUIT SĂ SCRIU ASTA MAI DEVREME!!!

Emily are cam un metru și șaptezeci de centimetri înălțime. Are părul blond cu șuvițe șaten-închis (n-am întrebat-o niciodată dacă sunt adevărate) și ochi de un căprui-închis. Probabil că are vreo cincizeci și patru de kilograme. Însă bănuiesc doar. Nu-ți întrebi prietenele ce înălțime au. Sau ce greutate. Deși cunosc niște bărbați care cred că femeile nu vorbesc despre nimic altceva. Are patruzeci și unu de ani, dar arată de cel mult treizeci și cinci.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Sub ochiul drept are un semn din naștere întunecat. L-am remarcat abia când m-a întrebat dacă să și-l scoată. I-am spus că nu, că arăta foarte bine și că femeile de la curtea Franței (așa am citit) își desenau asemenea puncte, numindu-le „semne de frumusețe".

Emily se dă mereu cu un parfum despre care bănuiesc că se poate spune că-i este caracteristic. Mi-a zis că este făcut de călugărițe italiene, din liliac și crini. Îl comandă din Florența. Îmi place asta la Emily – toate lucrurile elegante și sofisticate pe care le cunoaște și la care eu nu m-aș fi gândit niciodată.

Eu nu m-am dat niciodată cu parfum. Am considerat întotdeauna că este puțin cam deplasat ca femeile să miroasă a flori sau mirodenii. Ce anume ascund? Ce mesaj transmit? Însă parfumul lui Emily îmi place. Îmi place pentru că, datorită lui, știu mereu când ea se află în preajmă sau că a fost într-o cameră. Îi simt parfumul în părul lui Nicky, după ce îl strânge la piept. Mi-a propus și mie să-l încerc, dar mi s-a părut prea ciudat, prea intim să fim bizar îngemănate de un parfum.

Poartă întotdeauna inelul cu safir și diamante dăruit de Sean când s-au logodit. Iar pentru că gesticulează mult când vorbește, am ajuns să gândesc că inelul este o strălucitoare creatură cu viață proprie, precum Clopoțica zburând prin fața lui Peter Pan și a tovarășilor săi.

Emily are un tatuaj, o delicată coroană de spini sub formă de brățară la încheietura dreaptă. Am fost surprinsă când am văzut-o. Nu părea genul care să-și facă un tatuaj – și mai ales unul care nu putea fi ascuns decât de mâneci lungi. La început, am crezut că era ceva legat de industria modei, dar, când am ajuns s-o cunosc suficient de bine, am întrebat-o, iar Emily mi-a răspuns:

– A, ăla. Mi l-am făcut când eram tânără și sălbatică.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Eu i-am spus:

– Toți am fost tineri și sălbatici. Cândva demult.

Mi-a făcut plăcere să zic ceva ce nu i-am putut spune niciodată soțului meu. Dacă m-ar fi întrebat ce a însemnat „sălbatică“, iar eu i-aș fi zis, viața pe care o duceam atunci s-ar fi sfârșit. Desigur, viața aceea s-a sfârșit oricum. Adevărul are mereu propria modalitate de a ieși la iveală.

Un moment. Sună telefonul! Poate că este Emily. Revin în curând.

Cu drag,

Stephanie